

CƠN GIÓ MANG TÊN EM

Quán coffee hãy còn vắng khách, dù vậy nhưng người đến đây không hề có cảm giác trống vắng, bởi gam màu ấm cúng đỏ tươi đầy trang trọng. Giữa những ngày không khí vẫn còn dư âm của hơi lạnh mùa đông, Sunset quả là một lựa chọn thú vị cho những ai cần sự trầm lặng để suy tư. Cô và người con trai đó ngồi đối diện nhau, những ca từ quen thuộc của nhạc Trịnh vang lên nhẹ nhàng... “Biển nhớ”... bài hát mà cô rất thích và mỗi đêm người con trai vẫn hay bật trước khi ngủ. Cô nhìn sang đồ uống của anh, tách coffee bốc khói, những làn khói lơ lửng phả vào mặt cô hương thơm của vị Robustas. Cô cũng đã gọi một ly giống như thế. Mà cũng không hẳn là cô đã gọi, người chủ quán gần như nhớ được gương mặt cô, thức uống quen thuộc mà cô vẫn thường dùng khi đến vào mỗi chiều thứ bảy. Cô gái có mái tóc dài lúc nào cũng xoả bồng bềnh và nụ cười luôn điểm sáng trên đôi môi tươi hồng. Cô không bao giờ đến Sunset một mình mà luôn khoác tay đi bên cạnh một người nữa. Cũng chính là người ngồi trước mặt cô lúc này, nụ cười cô vẫn mỉm nhưng lại ngán ngùi dần. Anh nhấp một ngụm coffee, cho những lời nói không mắc nghẹn nơi cuống họng:

“Đã tìm được bác sĩ giỏi về Khoa Xương ở nước ngoài có thể phẫu thuật cho cô ấy. Chỉ còn vấn đề là thời gian...Có lẽ cuối tuần này bọn anh sẽ bay qua đó luôn. Giấy tờ cũng đã xong đâu vào đấy.”

“Thế cơ hội thành công là bao nhiêu hả anh?”

“Bác sĩ chưa thể chuẩn đoán được, vốn dĩ là không có nhưng giờ được 1% thì vẫn tốt hơn là không.”

“Vậy anh chị định chừng nào sẽ cưới?”

Người con trai chậm rãi nhấp tiếp một ngụm coffee rồi lại quay mặt sang hướng khác như muốn lảng tránh câu hỏi của cô gái.

“Sau khi sang Mỹ anh sẽ tổ chức lễ cưới ở đó luôn, chắc là không

về nữa. Nhưng cô ấy muốn đợi sau khi phẫu thuật mới làm lễ.”

“ Cũng đúng. Cô dâu nên bước đi bên cạnh chú rể thì mới hạnh phúc. Nhưng nếu phải ngồi xe lăn thì cũng không sao, chỉ cần anh luôn đi bên cạnh chị ấy là được...giống như...cái cách anh đã từng che chở cho em...”

Cả hai chìm ngập trong khoảng không im bật, cô liếc nhìn sang chiếc nhẫn đeo ở bàn tay trái của anh, vẫn còn vẹn nguyên vị trí của nó, ngón áp út. Một thoáng suy nghĩ lướt nhanh qua, cô lấy ra một cái gì đó nơi cổ mình đang đeo, đặt vào tay anh.

“ Em không kịp chuẩn bị quà cưới, nên suy đi nghĩ lại tặng vật này là thích hợp nhất. Cứ xem ý nghĩa của nó thay cho lời chúc của em vậy.”

Cô cúi xuống nâng trên tay cốc coffee ấm, thưởng thức nó một cách bình thản như trước giờ vẫn thế, nét mặt không để cho người khác nhìn rõ được điều gì ẩn giấu sau nụ cười. Giọng người con trai trầm hẳn xuống, nhìn cô với đôi mắt kiên định pha lẫn chút hồ nghi:

“ Đó là điều em muốn, phải không?”

“ Vâng.”

Không gian vẫn chìm lấp một khoảng lặng vô định nơi góc phòng. Tôi để mặc chúng tiếp tục với sự câm lặng đó, không một động tĩnh, không một thứ âm thanh nào được làm huyền ảo hay dễ dàng chen chân vào phá hỏng cái sự yên ắng vốn dĩ. Chỉ còn tôi với cơn mộng mị không yên giấc, bóng tối cứ đôi lúc chập chờn vây quanh lấy, một cảm giác hoang lạnh khi giấc ngủ muộn đến với tôi đêm qua, thế nên tôi cho phép sự biến lười cứ thế lan khắp cả cơ thể. Ngoài kia, những tia nắng chói chang bắt đầu xâm chiếm khoảng không nhỏ hẹp của tôi. Từ khung cửa đến bốn mảng tường, bàn làm việc, rồi đến chỗ khuất nhất là chiếc giường nơi tôi đang trú mình dưới lớp chăn dày, trắng muốt. Tôi vẫn nằm bất động, cho đến khi chợt nhớ, tối qua...cửa sổ nhà tôi không hề mở.

Tôi hoảng hốt ngồi bật dậy, nhưng nỗi sợ hãi nhanh chóng được xoa dịu khi thấy Quân đang ngồi ở salon đối diện phòng tôi nhìn vào. Người duy nhất có chìa khoá nhà, nơi ở mới của tôi.

“ Em dậy trễ quá.”

“ Vì tôi qua ngủ muộn.”

“ Anh muốn đưa em đến một nơi.”

“ Mình ra biển trước được không?”

Gió biển cứ thế thổi vào tôi ào ạt mang theo một mùi hương quen thuộc của đại dương. Ngồi trên xe, tôi lẳng lặng để hồn mình lơ lửng theo gió, tôi nhìn thấy được những mảng trắng trong suy nghĩ của mình, không có gì cả. Xe lao vút trên đường vắng, biển đã gần kề, cái cảm giác đó cũng không còn xa vời vợi, cảm giác cho tôi nhìn thấy hình ảnh của những con người mà ngày mai đây, tôi sẽ không còn gặp lại.

Anh không phải là một cơn gió, anh cũng chưa bao giờ rời xa tôi. Chỉ có tôi đã đến và rời khỏi cuộc đời anh như một sự an bài đã sắp đặt. Trong ký ức tuổi thơ tôi, dáng hình một con bé sáu tuổi chột hiện rõ lúc này, gương mặt ngây ngô lúc nào cũng cười toe toét bước đi bên bờ biển. Bởi nó biết rằng nó được chở che tuyệt đối với bàn tay vững chắc luôn nắm chặt lấy nó, nó sẽ chẳng phải sợ bị thất lạc hoặc chưa bao giờ có cảm giác bị bỏ rơi giữa cái thế giới này như những người đã tạo ra nó để rồi bỏ mặc nó một mình chống chọi với cái buốt lạnh và sợ hãi. Hay nói đúng hơn, tôi đã được anh ban tặng cho một cuộc sống mới. Nơi thế giới của anh, tôi không phải trải qua bất cứ nỗi đau, nỗi sợ hãi và bất an. Những cụm từ đó chưa từng xuất hiện trong từ điển trưởng thành của tôi.

Nhưng hôm nay không còn là ký ức của tuổi thơ, tôi đã lớn lên và những tháng ngày kia sẽ phải lùi lại phía sau. Khi đó tôi chẳng buồn nghĩ rằng mình sẽ phải rời xa chúng mãi mãi. Anh không hề thay đổi, tôi cũng không tìm được cảm giác hoài nghi nào khi ở bên cạnh anh. Mặc dù luôn gọi nhau là anh em, nhưng tôi không thể nào che giấu được anh qua ánh mắt của mình. Thứ tình cảm gắn bó đó sao có thể chỉ dừng lại ở cụm từ “ anh em”. Dường như anh cũng thế, chúng tôi không che giấu tình cảm của mình, chỉ còn thiếu một lời khẳng định để mọi người thấy rằng chúng tôi thực sự là của nhau. Và càng hạnh phúc bên anh tôi lại càng quên đi những bài học trong những nỗi ám ảnh khi vừa chào đời, tôi gần như bỏ quên tất cả những gì thuộc về thế giới ban đầu của mình, nó khắc

nghiệt và luôn nhắc nhở tôi phải cẩn trọng. Niềm vui được ban tặng thật ít ỏi, nhưng chỉ cần tôi buông lơ trong một phút giây nào đó, số phận có thể sẽ lấy đi của tôi tất cả.

Ánh hoàng hôn đứng lặng giữa đường chân trời, cảnh tượng ấy hắt vào tôi thứ ánh sáng mờ ảo, đang nhạt dần giữa bóng chiều tà. Gió bắt đầu thổi mạnh và âm thanh thét gào của sóng biển cũng không thua kém bất cứ điều tự nhiên nào ở đây. Tiếng sóng biển gần như áp đảo hết tất cả mọi thứ, nhưng xen lẫn đâu đó tôi vẫn còn nghe được tiếng cười, tiếng cười chất động những giấc mơ đẹp không vương bận một chút âu lo. Tiếng nô đùa ấy càng rõ rệt hơn, tôi giật mình nhận ra giọng cười quen thuộc ấy, trong đó tôi nhìn thấy khuôn mặt cười của mình và cả anh nữa. Nó gần như ở trước mắt, thật gần đến có thể cảm giác được nó đang hiện hữu. Tồn tại như chưa từng biến mất. Những vệt sáng cuối ngày của biển lướt qua tóc, xuyên qua bàn tay và chúng hăng lên những chuỗi ngày của hôm qua. Tôi khẽ khép mắt, bất động ngồi trên mặt cát êm mịn. Để mặc cho sóng biển nhấn chìm cảm xúc lúc này, tôi ước gì mình có thể tàn nhẫn thêm chút nữa. Tôi đã đứng đưng đầy người quan trọng nhất đời mình cho một cô gái xa lạ, thì sao lại không tàn nhẫn với bản thân hơn để tình cảm kia được dứt khoát.

Hồi nhỏ tôi rất hay nằm mơ, những cơn mộng mị cứ chập chờn vây lấy mỗi khi tôi nhắm mắt ngủ. Nỗi ám ảnh, sự sợ hãi sẽ phải trở lại những ngày tháng không bình yên luôn đeo bám tôi thật dai dẳng. Những lần như thế anh lại ngồi cạnh bên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé: “ Không phải sợ gì cả, anh vẫn luôn ở đây, bên cạnh em mà.” Giọng nói anh thì thầm và chờ đến khi tôi ngủ yên giấc mới thôi. Mãi về sau, những giấc mơ đó đã biến mất hoàn toàn. Tất cả đều là nhờ có anh. Và cũng không biết từ bao giờ tôi đã tin rằng cuộc sống này là một đoá hoa luôn tươi thắm, sẽ không bao giờ lụi tàn. Cho đến khi chị xuất hiện, những giấc mơ của tôi trở nên đều đặn vào mỗi đêm, nhưng đã không còn bàn tay nào nắm chặt lấy tôi nữa. Hay nói đúng hơn bàn tay anh không thể tiếp tục nắm lấy bàn tay tôi. Ngay cái khoảnh khắc lần đầu gặp chị, tôi đã hiểu, tất cả đó là sự sắp đặt của số phận và dù tôi có cố gắng thì cũng không thể nào tìm được cách thay đổi. Chị là bạn trong số những người bạn

của anh, chị không đẹp nhưng mang một gương mặt thánh thiện, chị có nét dịu dàng hơn người và chắc chắn là hơn cả tôi. Chị có rất nhiều ưu điểm của một người con gái giỏi giang, chỉ có điều chị không thể có được tình yêu của anh. Nhưng đến cuối cùng anh vẫn thuộc về chị vì anh nợ chị một cuộc sống. Chị đã lấy người mình làm lá chắn cho anh khi tai nạn bất ngờ xảy ra. Và để lại hậu quả là mất đi khả năng di chuyển đôi chân của mình. Tôi biết chị đã dành cho anh một tình yêu cũng nhiều như tôi đã yêu anh. Tôi liệu có thể thay đổi được gì đây? Có thể trách ai đây?...Có chăng chỉ là biết mỉm cười...vì anh không bao giờ muốn tôi phải khóc...

Lúc nhận ra anh không còn có thể ở bên cạnh tôi được nữa, cũng là lúc tôi hiểu bao năm qua tôi đã sống quá dựa dẫm vào anh, như một ký sinh trùng bám víu vào một vật thể to lớn tìm cho mình sự sống. Cách cuối cùng tôi có thể chọn lựa là rời xa khỏi cuộc sống của anh, rời xa tất cả. Tôi nhờ Quân kiếm giúp một nơi ở mới, dù nhỏ hơn rất nhiều nơi mà tôi đã từng sống, không nhiều tiện nghi, cuộc sống của tôi không còn xa hoa và đầy đủ như trước. Nhưng tôi biết một điều, đây mới chính là thế giới tôi được sinh ra và là nơi tôi thuộc về nó. Anh đã cố ngăn cản, nhưng tôi không muốn mình tiếp tục khép nép dưới bàn tay che chở của anh. Và hơn nữa, giờ anh đã có gia đình.

=====

“Em để anh đợi lâu quá đấy!”. Quân thỉnh linh xuất hiện từ phía sau.

“Xin lỗi anh, mình về thôi.”

Nếu Quân không đi đến bãi biển gọi tôi, thì có lẽ tôi đã bỏ quên anh thật sự. Quân là bạn thân của anh và cũng là người bạn duy nhất của tôi. Số phận không đến nỗi quá bất công khi còn để lại cho tôi một người bạn tốt. Những gì Quân làm cho tôi thật sự không còn gì hơn là rất biết ơn. Từ nơi ở ổn định đến công việc yêu thích hiện giờ đều là do Quân tìm giúp. Tất nhiên, tôi đã tập quen dần với cách sống độc lập, sẽ không dễ dàng nhưng không phải là không được. Chúng tôi trở về thành phố, nhưng xe dừng lại không phải là trước cửa nhà tôi. Bất thần, tôi quay sang nhìn Quân, không tránh khỏi kinh ngạc.

“ Sao lại đến đây?”

Quân không đáp, im lặng bước ra khỏi xe. Tôi cũng đi theo và... đứng lặng.

Đêm đã khuya, là gió khiến tôi có cảm giác lạnh hay chính cảm giác thân thuộc kia đang làm tôi thổn thức. Ngôi nhà này, từng chất ngập bao nhiêu kỉ niệm của tôi và anh, là nơi tôi lớn lên và cũng là nơi kết thúc cuộc sống êm đềm mà tôi từng ảo tưởng. Giấc mơ đẹp đã kết thúc rồi, tại sao phải tìm lại làm gì nữa.

“ Về thôi anh.”. Tôi bước trở lại xe.

“ Em vào đi.”

“ Gì cơ?”

“ Thật đấy.”

Quân nói và đặt lên tay tôi chùm chìa khoá. Sao Quân lại có được nó? Đưa cho tôi làm gì?

“ Tại sao?”.

“ Vì đây mới đúng là nhà của em.”

“ Điều đó đã không còn từ lâu rồi.”

“ Thử hỏi xem, em bây giờ là đang sống hay chỉ đang tồn tại?”

Quân bỏ về, để lại tôi một mình. Tôi đã đứng thật lâu, trầm ngâm nhưng cũng chẳng hiểu được suy nghĩ của bản thân lúc này. Câu hỏi của Quân trở nên một cái gì đó ám ảnh trong đầu, không thể nào dứt ra được. Tôi nhìn vào trong, ngôi nhà tối mịt, bên trong đã không còn ai nữa. Một sự yên lặng đến đáng sợ, chưa bao giờ không khí nơi đây lại nặng nề khiến tôi như muốn chết ngạt. Một mình tôi, giữa bóng tối, không có bàn tay nào dẫn đường cho ánh sáng tìm đến. Tôi đang sợ hãi ngay trong chính nơi mà tôi đã từng hạnh phúc nhất ư? Tôi mở cửa, bước đến từng bậc thang, ánh nhìn chạm đến tận cùng những góc ngách, phòng khách, phòng ăn, phòng đọc sách của tôi, phòng làm việc của anh và phòng ngủ, sân thượng. Tất cả mọi thứ từ cái bàn, cái ghế hay chiếc cốc nước của tôi và anh vẫn nguyên vẹn với vị trí ngày nào. Không một vết tích thay đổi. Tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ bán nó đi, để những ký ức ở nơi đây có thể được xoá nhoà, để anh yên tâm dành trọn vẹn trái tim cho người con gái sẽ đi cùng anh đến cuối đoạn đường. Tôi ngồi lại phòng anh, nhìn lại từng quyển sách, những đồ vật anh vẫn thường

dùng. Anh đã đi mà không mang theo gì hết sao? Tại sao lại thế?

Tôi mở ra các ngăn tủ xem anh còn để lại những gì. Và ngỡ ngàng thay khi nhìn thấy cặp nhẫn được đặt trong ngăn tủ, nó đã từng đeo vào tay anh và nằm trên sợi dây chuyền trên cổ tôi. Trước ngày anh đi tôi đã tháo nó ra để làm quà cưới. Tôi còn nhớ lúc đeo chiếc nhẫn vào cổ tôi, anh đã nói nó mang một ý nghĩa tin tưởng và kiên định. Nhưng có lẽ ý nghĩa đó được hình thành không phải để dành cho tôi.

“ Cô gái của tôi,

Anh đã ước gì nghe được một câu nói níu giữ từ em. Giá mà em nói anh đừng đi, nhưng rồi em đã khiến anh phải chờ đợi trong vô vọng. Ngôi nhà này đã chứa đựng những ngày tháng vui vẻ nhất mà có lẽ sau này sẽ không thể tìm lại được. Vì thế anh không muốn mang theo bất cứ gì. Tất cả đều được đặt đúng vị trí của nó và cả thứ cuối cùng em trả lại anh cũng thế. Chúng thuộc về nơi này. Những ngày cuối cùng sống trong ngôi nhà thân thuộc, anh lại không ngừng suy ngẫm...có lẽ em đã đúng. Vấn đề không còn là quyền quyết định của anh có muốn hay không mà chỉ đơn giản là trách nhiệm. Là trách nhiệm mà anh bắt buộc phải thực hiện. Em biết không? Trong khái niệm của anh, gặp người thích hợp trong hoàn cảnh thích hợp thì mới là thế giới đúng. Nhưng giữa cái cuộc sống đầy rẫy những bất công thì thế giới đúng làm sao để tồn tại? Ngoài kia là bao cạm bẫy đen tối đang chờ em, nếu ngay cả nơi mà ta từng sống thật bình yên mà em cũng muốn rời bỏ thì dù là đang ở bất kỳ đất nước nào, em nghĩ anh có thể yên tâm sống trọn vẹn cho một tình yêu khác ư? Anh mong em sớm đọc được những dòng này. Lần cuối cùng mình ngồi cùng nhau ở Sunset Coffee anh đã muốn em hãy bật khóc, chưa lúc nào anh để em phải khóc. Nhưng khi đứng trước một quyết định quan trọng như vậy em cũng vẫn không nhỏ một giọt nước mắt. Sự chịu đựng đó đã vượt quá sức tưởng tượng của anh. Anh thật sự không biết em lại sẽ trốn ở một góc tối nào để giấu nhen những nỗi đau kia. Nếu thế xin em hãy khóc đi, dù cho bàn tay anh chẳng còn có thể lau khô nước mắt cho em...nhưng có lẽ giờ đây em không còn cần bàn tay đó nữa, phải không?

Anh chợt nhận ra khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của em. Mọi thứ bây giờ phải kết thúc để mở ra một khởi đầu. Khóc rồi thì hãy cười lên và bình yên em nhé!”

Cánh thư rơi xuống, tôi như ngã quỵ trên nền gạch lạnh tê buốt, nước mắt từ đâu chảy xô nhau làm nhạt nhoà ánh nhìn của tôi. Con gió rét nào ủa vào làm vị mặn đọng trên môi càng xót xa chua chát. Ngày hôm nay, ngay lúc này, tôi đã khóc, những giọt nước mắt mong manh cho ngày xanh. Còn tôi, khóc cho ai đây? Cho tôi hay cho anh? Hay cho dòng đời dạng biến vô thường?

=====

Thời gian để lại tất cả chôn vùi sau bước chân, chẳng đường cô phải bước một mình đã đi quá xa rồi và bước chân ấy mỗi lúc càng vững chãi. Dù có gục ngã thêm lần nữa, cô vẫn tự đứng dậy và đi tiếp. Có lẽ vì cô như cơn gió phiêu lãng bất tận, nơi gió đi qua sẽ không trở lại nữa. Nỗi đau có đến rồi lại sẽ tan. Sunset vẫn thường xuất hiện gương mặt cô ngồi nơi khung kính nhìn ra bên ngoài. Người chủ quán khi nhìn thấy cô là biết phải mang thức uống gì đến, vẫn là hương vị Robustas phản phát. Nhưng giờ cô gái chỉ đến đây một mình, luôn luôn là một mình với bước chân lặng lẽ. Dáng ngồi bất động hàng giờ, cô khuấy tách coffee và mông lung ngắm những chiếc xe đang tắt bật qua lại bên đường. Gương mặt ấy không vương chút sắc buồn. Cô luôn đến đây bằng một nụ cười và ánh mắt rạng rỡ nét bình yên.

Có cơn gió xuân nào thoảng qua bên đời...mang theo câu chúc của người phương xa....

16/01/2011

V.M.A